

PINAR SELEK

Yolgeçen Hanı

i l e t i ŝ i m

1

Patikalar

Diktatörlü ayrılık

Şimdi Sema gibi başlasam... Bir varmış, bir yokmuş desem.

Ama diyemiyorum. Masal değil, gerçektir.

Henüz anlamadığım gri bir gerçek.

Güneş henüz batmamıştı. Ama vakit, karanlık bekleyişine itmişti insanları. Beni, Hasan'ı. Hepimizi.

Güneş henüz batmamıştı ve her zamankinden daha puslu, daha kirli bir ekim akşamında, küstahça serilmişti caddelerin üzerine. Güneş küstah olur mu hiç? Mutsuz vakitlerde, olur. Küstahtı çünkü her şeye rağmen insanın gözünün içine içine bakıyor, güzelliğiyle yakıyordu. Bizim güzellik görececek halimiz yoktu galiba. Yüzümüzü kaçıryorduk. O zamanlar öyledi. Daha sonraları, ölüm karşısında yaşadım bu duyguyu. Güzellikten, yaşam enerjisinden rahatsız olmak işte. Bitkin bir anlamsızlık duygusu. Biçare bir alttan bakış. Çocukları, gençleri, korna seslerini, satıcıları, güzel kokulu rüzgârı, dalgaları, denizi hatırlıyorum. Evlerine, evlerine, evlerine gidenler, başları hafif eğik, yürüyorlardı. Hızlı hızlı. Yağmurdan kaçır gibi. 1980 Ekim ayında, Bostancı'nın acelesi vardı.

Sensizdi her şey. Ne acelesi? Eczane kapalıydı. Gelen giden, selam sabah kesilmişti. Gözlüklerinin üzerinden bakan o muzip... Yoktu. Sen yoktun.

1980 Ekim ayında. Dün gibi aklımda. Günlerden Cuma'ydı. Saat altıya geliyordu. Caddeler henüz kurumamıştı. Ağaçların dibine birikmiş sarı yapraklar, üstü karalanmış sloganlar, çöp bidonları, büyük apartman duvarları ve ışıklı tabelalar ıslaktı.

Saat altıya geliyordu. Bostancı sıcak, ıslak ve boğucuuydu. İşlerinden dönenler çarşıda oyalanmamış, esnaf kapı önünde çene çalmaktan sıkılıp kasa başına oturmuş, balıkçılar teknelerini başka sahillere çekmişlerdi. Tam kafa tutup dünyaya "çek arabanı..." denecek bir gün olmasına rağmen, meyhaneler boştu. Bostancı boştu.

Meydanda sivillerden çok üniformalılar vardı. Üç beş rütbeli dışında, hepsi gençti. Çatık kaşlı genç adamlar... kaşlar çok çattı. Arada bir dağılan ama hemen içine dönen ağır bir sıkıntı. Büzük kasılma. Islak çimlerin üstüne, basamaklara oturarak, ağaçların gövdesine, yazılı duvarlara dayanarak, yorgun adımlarla meydanı turlayarak iç geçiriyorlardı. Eve dönmeyi beklemek, gün saymak ve tanımadığın insanların arasında dikilmek! Mecbur, dikiliyorlardı. Caddeler baştan başa, bütün gün Bostancı'dan geçeceği beklenen diktatörün üçgen flamalarıyla donatılmıştı. Denizin, derya kuzularının, mutlu bekârların, sallapati âşıkların, bohem şairlerin, sarhoşların ve devrimcilerin Bostancı'sına... bizim Bostancı'mıza üniforma, plastik, metal ve küfür kokusu sinmişti.

"İnsanlık onuru işkenceyi yenecek."

Yerde duran sararmış bildiride böyle yazıyordu. İskelenin karşısındaki küçük meydanda yavaş yavaş yürürken gördük. Çaktırmadan almak için duraladık. Alamadık. Çocuklardan biri o bildirinin üzerine bastı ve ayağını sürterek topa vurmaya hazırlandı.

Bildiri yırtıldı.

O zamanlar her şey çok çabuk yırtılıyordu.

Sonra saklambaç başladı.

Kirpi saçlı bir çocuk, gölgesinde askerlerin beklediği büyük çınarın gövdesine, iki koluyla sakladığı başını dayadı:

"Bir, ikiii, üç..."

Sesi tiz bir şimşek gibi düştü orta yere. Küstah bir şarkı gibi.